

MESAJUL 2

„O șansă pentru Biserică și pentru lume”*

*Cuvântarea Papei Paul al VI-lea către Reînnoirea Carismatică Catholică
cu ocazia celei de-a doua Conferințe Internaționale a Liderilor, Roma, 19 mai 1975*

Dragi Fii și Fiice,

În acest An Sfânt ați ales orașul Roma pentru a celebra al treilea¹ Congres internațional. Ne-ați cerut să ne întâlnim astăzi cu voi și să vă adresăm un cuvânt: ați vrut astfel să vă arătați atașamentul față de Biserica instituită de Isus Cristos și față de tot ceea ce reprezintă pentru voi Scaunul lui Petru. Această grijă de a vă situa în Biserică este un semn autentic al acțiunii Duhului Sfânt. Căci Dumnezeu s-a făcut om în Isus Cristos, al cărui Trup mistic este Biserica, și în ea a fost revărsat Duhul lui Cristos în ziua de Rusalii, când a coborât asupra Apostolilor adunați în “camera de sus”, “stăruind în rugăciune”, “împreună cu Maria, mama lui Isus”².

Spuneam în octombrie anul trecut unora dintre voi că Biserica și lumea au nevoie mai mult ca oricând ca “minunea Rusaliilor să continue în istorie”³. Într-adevăr, îmbătat de cuceririle sale, omul modern a sfârșit prin a-și imagina că, așa cum se exprimă ultimul Conciliu, “omul își este scop sieși, singurul făuritor și creator al propriei istorii”⁴. Dar vai! Pentru câți dintre cei care continuă, prin tradiție, să-i mărturisească existența și, din datorie, să-i aducă un cult, Dumnezeu nu a devenit în viața lor un străin?

Nimic nu-i este mai necesar unei asemenea lumi, tot mai secularizată, ca mărturia acestei “reînnoiri spirituale”, pe care noi vedem că Duhul Sfânt o suscită astăzi în regiunile și mediile cele mai diverse. Manifestările Sale sunt variate: comuniune profundă a sufletelor, relație intimă cu Dumnezeu în fidelitate față de făgăduințele de la botez, într-o rugăciune deseori comunitară, unde fiecare, exprimându-se liber, ajută, susține, hrănește rugăciunea celorlalți, și, la baza tuturor acestor lucruri, o convingere personală care nu-și are sursa doar într-o învățătură primită prin credință, ci și într-o anumită experiență trăită a faptului că, fără Dumnezeu, omul nu poate nimic, dar că, dimpotrivă, împreună cu El, totul devine posibil: de unde și această nevoie de a-l lăuda, de a-i mulțumi, de a celebra minunile pe care El le face pretutindeni în jurul nostru și în noi. Existența umană își regăsește relația cu Dumnezeu, ceea ce numim “dimensiunea ei verticală”, fără de care omul este iremediabil mutilat. Cu siguranță, această căutare a lui Dumnezeu nu apare ca o voință de cucerire sau de posesie; ea vrea să fie pur și simplu primire a Celui care ne iubește și ni se dăruiește în mod liber, dorind, pentru că ne iubește, să ne comunice o viață pe care noi să o primim în mod gratuit de la El, nu însă fără o umilă fidelitate din partea noastră. Și această fidelitate trebuie să știe să unească acțiunea cu credința, conform învățaturii sfântului Iacob: “Căci după cum trupul fără de duh este mort, astfel și credința fără fapte este moartă”⁵.

Cum ar putea deci această “reînnoire spirituală” să nu fie o “șansă” pentru Biserică și pentru lume? Și, în acest caz, cum am putea să nu folosim toate mijloacele ca ea să rămână astfel?

* Versiunea originală în franceză din: “*Osservatore Romano*”, 19-20 mai 1975.

¹ De fapt, al doilea - nota editorului.

² Cf. *Fapte* 1, 13-14.

³ *Osservatore Romano*, 17 octombrie 1974.

⁴ *Gaudium et Spes*, 20, 1.

⁵ *Iacob* 2, 26.

Aceste mijloace, dragi fii și fiice, Duhul Sfânt vi le va indica, după înțelepciunea acelor pe care El însuși i-a "rânduit supraveghetori ca să păstorească Biserica lui Dumnezeu"⁶. Căci Duhul Sfânt i-a inspirat Sfântului Paul anumite directive foarte precise, pe care noi ne vom mulțumi să vi le reamintim. Fidelitatea față de ele va fi pentru voi cea mai bună garanție pentru viitor.

Știți cât prețuia Apostolul "darurile spirituale": "Nu stingeți Duhul", le scria el tesalonicenilor⁷, adăugând imediat: "Cercetați toate: păstrați tot ceea ce este bun"⁸. Considera că un discernământ este totdeauna necesar și a încredințat exercitarea lui acelor pe care i-a pus în fruntea comunității⁹. Cu cei din Corint, câțiva ani mai târziu, intră și mai în detalii: le indică mai ales trei principii în lumina cărora vor putea practica cu mai multă ușurință acest discernământ indispensabil.

Primul principiu cu care își începe expunerea este fidelitatea față de doctrina autentică a credinței¹⁰. Orice ar putea să o contrazică nu vine de la Duhul Sfânt: cel care își împarte darurile este același care a inspirat Sfânta Scriptură și care asistă Magisteriul viu al Bisericii careia, conform credinței catolice, Cristos i-a încredințat interpretarea autentică a acestei Scripturi¹¹. De aceea simțiți nevoia unei formări doctrinare tot mai aprofundate: biblică, spirituală, teologică.

Numai o astfel de formare, a cărei autenticitate trebuie să fie garantată de Ierarhie, vă va feri de deviațiile mereu posibile și vă va da certitudinea și bucuria de a sluji cauza Evangheliei "nu ca lovind în aer"¹².

Al doilea principiu. Toate darurile spirituale trebuie primite cu recunoștință; și știți că enumerarea lor este lungă¹³, fără a pretinde de altfel să fie completă¹⁴. Însă, datorite "în vederea binelui comun"¹⁵, nu îl realizează toate în același grad. De aceea corinteni trebuie să râvnească la „darurile cele mai bune”¹⁶, cele mai utile comunității¹⁷.

Al treilea principiu este, în gândirea Apostolului, cel mai important. I-a inspirat una din paginile cele mai frumoase, fără îndoială, din toate literaturile, careia un traducător recent i-a dat un titlu evocator: "Deasupra tuturor planează iubirea" (E. Osty).

Oricât de vrednice de dorit ar fi darurile spirituale – și sunt – numai iubirea spirituală, *agapé*, îl desăvârșește pe creștin, numai ea îl face pe om "plăcut lui Dumnezeu", "gratia gratum faciens", ar spune teologii. Această iubire nu presupune numai un dar al Duhului, ci implică prezența activă a Persoanei Sale în inima creștinului.

Sfinții Părinți se întrec în a explica aceste versete. După cum spune Sfântul Fulgențiu, pentru a nu cita decât un exemplu, "Duhul Sfânt poate da orice fel de daruri

⁶ *Fapte* 20, 28.

⁷ *1 Tes* 5, 19.

⁸ *Ibid.* 5, 21.

⁹ *Ibid.* 5, 21.

¹⁰ *I Corinteni* 12, 1-3.

¹¹ Cf. *Dei Verbum*, 10.

¹² *I Corinteni* 9, 26.

¹³ *Ibid.* 12, 4-20; 28-30.

¹⁴ Cf. *Romani* 12, 6-8; *Efeseni* 6, 11.

¹⁵ *I Corinteni* 12, 7.

¹⁶ *Ibid.* 12, 31.

¹⁷ Cf. *ibid* 14, 1-5.

fără a fi prezent El însuși; dovedește în schimb că este prezent prin har, când dăruiește iubirea”, „se ipsum demonstrat per gratiam praesentem, quando tribuit caritatem”¹⁸.

Prezent în suflet, îi comunică, împreună cu harul, propria viață a Prea Sfintei Treimi, însăși iubirea cu care Tatăl îl iubește pe Fiul în Duhul Sfânt¹⁹, iubirea cu care ne-a iubit Cristos și cu care, la rândul nostru noi putem și trebuie să-i iubim pe frații noștri²⁰, „nu numai cu vorba sau cu limba, ci cu fapta și adevărul”²¹.

Da, pomul se judecă după roadele sale, și Sfântul Paul ne spune că „rodul Duhului este iubirea”²², așa cum a descris-o în imnul său adresat iubirii. În vederea iubirii sunt orânduite toate darurile pe care Duhul Sfânt le împarte cui vrea, căci iubirea este aceea care edifică²³, așa cum, după Rusalii, ea a făcut din primii creștini o comunitate care „stăruia în comuniune frățească”²⁴, „toți având o inimă și un suflet”²⁵.

Fiți fideli acestor directive ale marelui Apostol. Și, conform învățaturii aceluiași Apostol, fiți de asemenea fideli și în celebrarea frecventă și demnă a Euharistiei²⁶.

Este calea pe care Domnul a ales-o pentru ca noi să avem Viața Sa în noi²⁷. Și, la fel, apropiați-vă cu încredere de Sacramentul Reconcilierii. Aceste sacrameente exprimă faptul că harul ne vine de la Dumnezeu, prin mijlocirea necesară a Bisericii.

Dragi fii și fiice, cu ajutorul Domnului, întăriți prin mijlocirea Mariei, Mama Bisericii, și în comuniune de credință, de iubire și de apostolat împreună cu Păstorii voștri, veți fi siguri că nu vă înșelați. Și astfel vă veți aduce contribuția proprie la reînnoirea Bisericii. Isus este Domnul! Aleluia!

¹⁸ *Contra Fabianum*, Fragment 28; PL 65, 791.

¹⁹ Cf. *Ioan* 17, 26.

²⁰ Cf. *Ibid.* 13, 34.

²¹ *I Ioan* 3, 18.

²² *Galateni* 5, 22.

²³ Cf. *I Corinteni* 11, 26-29.

²⁴ *Fapte* 2, 42.

²⁵ *Ibid.* 4, 32.

²⁶ Cf. *I Corinteni* 11, 26-29.

²⁷ Cf. *Ioan* 6, 53.